

Versek

[2011. március]

TESTÉBŐL KIVETETT

Nyírfacsónak földet hasít,
sirály volt az anyja,
meghaltam volna helyetted:
most én lennék angyal.

Anyám testéből kivetett,
háromszor is mondta:
nem ismer, nem fogad hát be,
a méhe már foglalt.

Nyírfacsónak fővenyen áll,
az Éj közepében,
szívem pedig gyökerek közt,
a rög alatt élve.

Hajnalcsillag hogyha feljön,
megtalálhatsz engem,
folyó leszek, nádirigó,
síró kölyökmedve.

TÜKÖRKÉP

Hazug voltál, hazug voltam,
magam benned megfojtottam.

ÉS MI

És mi választhat bennünket egymástól el?
A nap sörénye, mely közénk telepedett.
A bordák ölelésében a félelem.

A nap sörénye, amint lobog
és a felismerés, hogy meztelenségünk örök.

ÉLŐ FA ÁGA

Élő faágak füstöt ölelnek,
nap fekszik a vízbe,
villámok recés szoknyaszéle
ereszkedik az éjre.
Angolnatest hullámot vet,
föld születik a mennyből,
elpusztítlak, ha közelítség,
élő fa ága füstöl.

Élő faágak füstöt ölelnek,
száraz a tenger medre,
három madár puha árnyéka
sziklára feszítve.
Tested hurcolom magammal,
előttem alvó parlag,
koporsófényes fenn az égbolt,
bakancsom alatt csillag.

A SZÍV ÚTJA

Nem mondom: gyere.
Minden út pengeéles.
Alattomosan fényes.
Gyere, nem mondom.
Tudod hát, mit kell tenned.
Arcodra fagyó cseresznyeszirmok:
pusztulás fehér inge.

ELTÉVED BENNE

Soha semminek nincsen vége,
egy félszárnyú fecske csapkod,
szívembe zárul az év, a hónap,
a nap apró percszökevénye,
virágzása a téli éjnek,

soha semminek nincsen vége,
halomban fekszik, ázik a termés,
néptelen lett a ház, a pítvar,
gömbvillába bújt a felejtés,
csapkod egy félszárnyú fecske,
soha semminek nincsen vége.

Halad mindig csak körbe-körbe
a fában az évgyűrű,
eltéved benne a fejsze.
Visszafelé csorgó könnyed
egy pusztuló csillag tükre.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Boda Edit

Látó Szépirodalmi Folyóirat